

Zingen Psalm 69:1 en zegenbede

Tekst Lukas 23:11: En Herodus met zijne krijgslieden Hem veracht en bespot hebbende, deed Hem een blinkend kleed aan en zond Hem weder tot Pilatus.

Gebed.

Wanneer Rebekka dan eindelijk zwanger is geworden van Izak, dan is dat geen gewone zwangerschap, maar een zeer wonderlijke, vreselijke en heerlijke zwangerschap. En als ze dan gezegd heeft "hoe ben ik aldus" gaat ze "om de Heere vragen". Het is beter als we om redding wensen. Ze gaat niet om Izak te vragen.

Kostelijke man die Izak, daar gaat het niet over maar in deze zaken kan hij toch ook geen onderwijs geven, dat voelt ze wel.

En dan het antwoord: "twee volkeren zijn in uw schoot en twee natiën zullen zich uit uw ingewand vaneen scheiden" enz. "en de meerdere zal de mindere dienen."

Twee volkeren die reeds voor de geboorte in ontzettende doodsstrijd met elkaar leven, onder vreselijke bonkingen en stietingen. Jakob en Ezau. Jakob liefgehad, Ezau gehaat. Jakob het vrouwenzaad, Ezau het slangenzaad.

En die machtige Ezau zal die in zichzelf zwakke Jakob toch dienen, toen, nu en voortaan. Dat zien we ook in ons tekstgedeelte. Jezus ondervraagd door Herodus, de Idumeër, de Edomiet, de afstammeling van Ezau. Jezus, de grote Jakobszoon.

Het vrouwenzaad, gebonden als een slachtlam, voor een machtige viervorst Herodus. En toch: de ogenschijnlijk meerdere zal toch de mindere dienen.

Daarom zien we: Jezus en Herodus.

1e Jezus gebonden naar een begerige Herodus

2e Jezus zwijgend voor een vragende Herodus

3e Jezus bekleed door een spottende Herodus.

Maar eerst zullen we trachten een versje te zingen en wel van Psalm 22, het eerste en laatste of 16e vers.

In ons tekstgedeelte wordt Jezus voor de derde maal ter dood veroordeeld; altijd drie; drie maal verzocht in de woestijn, drie maal de drinkbeker in Gethsémané, drie uren duisternis, drie maal ter dood veroordeeld; drie dagen in het graf.

Waarom altijd drie? De mens was bekleed door een Drie-Enig God met een drie-voudig Godsbeeld van kennis - gerechtigheid en heiligheid en was drie-voudig ambtsdrager: profeet, priester en koning.

Maar die mens heeft zich van een Drie-Enig God losgescheurd en daardoor dat drie-voudig beeld en drie-voudig ambt verloren en heeft zich gestort in een drievoudige dood - tijdelijke, geestelijke en eeuwige dood.

Om nu de van eeuwigheid door een Drie-Enig God geliefde, maar in de tijd in een drievoudige dood weggezonden kerk, daaruit weer te verlossen moest Christus o.a. drie keer ter dood worden veroordeeld: Annas - Kajafas - Pilatus; anders zouden ze nooit weer dat drie-voudige beeld en ambt terug kunnen krijgen en nooit met een Drie-Enig God kunnen worden verzoend en nooit eeuwig in de gemeenschap met een Drie-Enig God kunnen verkeren. Dus altijd drie.

Nu dus voor Pilatus, de derde keer. En als Pilatus dan gevraagd heeft of Hij de Koning der

Joden is en Christus onmiddellijk geantwoord heeft: Gij zegt het, het is ook de volle waarheid, en Pilatus geen enkele schuld of oorzaak des doods in Hem heeft gevonden, dan weet hij er geen raad meer op, want de gehele menigte beschuldigde Hem dat Hij gezegd zou hebben dat ze de keizer geen schattingen hoefden te geven, omdat Hij Zelf de Koning der Joden zou zijn.

En dat heeft Christus nooit gezegd. Juist wel: geef dan de keizer dat des keizers is, maar ook Gode wat Gods is.

Maar dit was maar een valse beschuldiging, want ze bedoelden dat Hij gezegd had de Zone Gods te zijn, hetgeen voor hun godslastering betekende, maar dat durfden ze toch nog niet aan voor Pilatus, de stadhouder en rechter.

Daarom gaan ze door en zeggen: Hij beroert het volk, lerende door geheel Judea, begonnen hebbende van Galilea tot hiertoe. Van hun kant bekeken weer een grote leugen, maar diep verborgen toch gelukkig een waarheid. Ze wisten er niets van, maar ze zeiden daar een heerlijke Evangeliewaarheid.

Hij beroert het volk, begonnen hebbende van Galilea.

Natuurlijk, het begint altijd in Galilea, in het land der schaduwen des doods. O, daar beroert Hij het volk zo door de Geest die van Hem uitgaat, zo ontzettend beroerd, dat ze krijgen te zien waar ze wonen, nl. in de schaduw des doods, aan de rand van de hel.

Hij beroert het volk zodat ze de lust verliezen uit de godsdienst, de lust uit hun huwelijk, de lust uit hun kinderen, geld en goed, de lust uit alles. Hij beroert ze zo, dat ze een heel andere smaak krijgen, een zondesmaak, een schuldsmaak, een doodssmaak. Overal het leven en de lust uit en overal de zonde en de dood in, omdat Hij door alles een zondesmaak trekt.

Alles wordt zonde, zelfs hun tranen, hun gebeden, hun zuchten, alles zonde.

En dan beroert Hij dat volk, zo dat ze naast dat alles ook met Gods gerechtigheid krijgen te doen. Alles gaan ze zien in het licht van gerechtigheid en heiligheid. Ze houden geen bestaansrecht meer over, iedere polsslag is verzondigd en kan de laatste zijn als God naar recht afhandelt. En dat zal Hij zeker doen, anders zou Hij ophouden God te zijn.

Krachtens zijn gerechtigheid moet Hij alle zonden straffen. Erskine zegt dat de zonde zo vreselijk is, dat God om één zonde een miljoen werelden zou kunnen verdoemen.

En Hij beroert ze zo, dat ze dat zeker geloven en ook niet onrechtvaardig durven noemen, want alleen omdat zij op de wereld zijn, is de ganse wereld voor God verdoemelijk en door Hem vervloekt.

Wat zou er dan anders nog van over kunnen schieten dan een welverdiend oordeel? Och, Hij beroert ze zo, dat ze dat recht toe beginnen te vallen. Zijn doen is enkel majesteit, maar ze kunnen zichzelf niet verliezen. Iedere stap worden ze gewaar, aan de ene kant zonde, aan de andere kant gerechtigheid, dus regelrecht op de dood aan.

En onder dat alles kan het en zal het gebeuren, dat ze een heel klein ademtochtje krijgen, even een beetje moed, maar daarna de wond weer des te groter, onmogelijk voor zo één. Zelfs na de krachtigste Evangelie-ontsluiting en de helderste openbaring, ja juist daarna blijven er drie enorme wonden over: 1e onverlost, want al hebben ze dat recht wel toe mogen leren vallen, ze zijn nog nooit door recht verlost.

2e onverzoend, want al hebben ze weleens onder een bedekte schuld gezongen, de Tweede Persoon heeft de zonde nog nooit verzoend, ze hebben ze weer teruggekregen.

3e onverenigd, want al zijn ze ontzettend veel veranderd, ze zijn nog nooit op rechtsgronden eens Anderen geworden, ze staan nog geheel voor eigen rekening.

Maar Hij beroert ze nog verder, Hij zal immers nooit enig zaligmakend werk laten varen, hoewel hetgeen we tot hiertoe besproken hebben ook ondervonden kan worden onder de gemene werkingen des Geestes, maar we hebben tot nu over de zaligmakende werkingen en daarom beroert Hij dat volk nog verder.

Aan deze drie wonden moeten ze onherroepelijk sterven en doodbloeden. Daar komt nog één ding bij wat het laatste sprankeltje hoop nog uitblust. Ze komen er namelijk achter, dat ze een zonde aan de hand houden die ze buiten de zaligheid houdt, een zonde, veel groter dan hoererij, overspel, aanranding, verkrachting of dieverij, want hoeren en tollenaars zijn er de eeuwen door massa's bekeerd geworden, maar hun zonde houdt ze buiten de hemel, namelijk die van ongeloof, om niet te geloven in de Zoon van God, niet te geloven in Zijn bloed.

Die zonde heeft Israël precies buiten Kanaän gehouden, niet de zonde van afgoderij door het dansen voor een gouden kalf, ook niet het murmureren, maar ongeloof, de grootste zonde.

O, wat beroert Hij dat volk. Denk je dat zo iemand iets kan doen met een gezicht op de Tweede Persoon, met een uitgang of een ontsluiting?

Mens houdt toch op. Enkel zonde, dagelijks meer, alles gerechtigheid en bovendien het ongeloof als boezemzonde, mens, wat moet dat anders worden dan eeuwig omkomen.

En dan beroert Hij dat volk zo dat hun behoudenis toch niet meer mee gaat tellen. Hij leert ze zo op God aanvallen, dat geen hel of hemel, geen verdoemenis of zaligheid meer mee telt, daar denken ze zelf niet meer aan, ze krijgen die vlekkeloze deugd van Gods gerechtigheid zo hartelijk lief, dat ze die omhelzen. En waar ze daar nergens anders meer op durven rekenen dan op de hel, dan krijgen ze daar zo eerlijk, ze heerlijk die Borg uit de handen van de Eerste Persoon.

Wat één secondetje eerder het meest onmogelijk was, nl. geloven in de Zoon van God, dat is nou het eenvoudigste, ja is het nu even onmogelijk om het niet te doen.

O, die Ledeboer zingt ervan nadat hij ernstig en getrouw in een ander versje heeft aangedrongen: Zoekt en gij zult vinden, daarna zingt hij: die 't zoekt die vindt het niet, die er om vraagt die krijgt het niet.

O, zo schriftuurlijk, want die Borg, die Koning die wordt ze daar van Israels God gegeven. Hij wordt daar gevonden van degenen, die echt niet meer naar Hem zochten en tot degenen die niet meer naar Hem vraagden, zegt Hij daar: ziet hier ben Ik. Dat is daar Judea - God zij verheerlijkt.

Wat een beroering; begonnen in Galilea, schaduw des doods, anders kom je nooit in Judea - God zij geloofd of verheerlijkt.

En nou nog in de stand van het leven. Nou beroert Hij ze weer, en weer begint het in Galilea, maar nu in de stand. Ze zijn immers wel verlost van de schuld der zonde, maar niet van de smet der zonde, daar zullen ze alleen maar van verlost kunnen worden door de dood, die voor hem geen betaling meer is voor de zonde maar een afsterving van de zonde en een doorgang tot het eeuwige Judea om daar storeloos God te loven en te verheerlijken. Maar daartoe moeten ze eerst weer en steeds weer beroerd worden.

Denk aan Paulus: Romeinen 6 naar Romeinen 5: Dit wetende dat onze oude mens met Hem gekruisigd is (dat wist hij hoor) omdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. En Romeinen 7: Het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Ik ellendig mens, wie zal me toch verlossen uit dit lichaam der zonde en der schaduwen des doods, uit dit Galilea der heidenen.

En denk aan die godzalige doctor in de God-geleerdheid Owen. Toen die man op z'n sterfbed kwam te liggen, stonden z'n godzalige vrienden achter de gordijnen. Niet aan z'n bed, dat durfden ze niet vanwege de godzaligheid die van Owen afstraalde en vanwege de eerbied die ze voor hem hadden.

Tegenwoordig durven we alles, maar zij stonden achter de gordijnen. En toen ze een zachte stem hoorden, stak één hunner het hoofd door de gordijnen en vroeg: hoe maakt u het, vader?

Waarop dr. Owen antwoordde: Kind, ik ben bezig te beginnen te leren de tollenaarsbede: "O God, wees mij zondaar genadig." Doodzondigen in verzoende zonden. Verlost van de schuld der zonde en verkocht onder de zonde. Wat een beroering in de stand van z'n leven, beginnende, altijd weer in Galilea, zelfs voor de poorten van Judea. Maar we moeten door kindertjes, nu weer letterlijk. Aan één kant vind ik het wel jammer, heel jammer, maar vooruit maar: Petrus zei eens: laten we hier maar tabernakelen bouwen. Maar Christus zei tot hem: Gij weet niet wat jij zegt. Dank u, Heere Jezus, voor die waarschuwing.

Dan gaan we maar verder. Niet zo bedoeld, maar toch een heerlijke waarheid gesproken. Toen Pilatus van Galilea hoorde, toen was het voor hem gauw bekeken. Herodus was viervorst over Galilea (Lukas 2:1) en Herodus was juist in die tijd in Jeruzalem om het jaarlijkse Pascha te vieren.

Dus hij stuurt Hem direkt door naar Herodus en denkt: laat die dat maar opknappen, dat valt onder zijn gebied.

Ook een stuk, mensen: Pascha houden zonder bloedstorting te kennen; zonder bloed aan de posten gesprengd te hebben. Herodus, grootste bloeddorstige, zonder bloedschenking, gaat een bloedig feest vieren, een feest dat droop van Christus.

En als Herodus Jezus zag, werd hij zeer verblijd. Dat kan. Een nabijkomende en huichelaar, ja zelfs een wereldling kan ontzettend blij met Jezus zijn als ze Hem zien, terwijl de Kerk de meeste tijd in donker verkeert en niets van Hem bespeurt, voorwaarts zien ze Hem niet en achterwaarts merken ze Hem niet.

Want hij was sedert lang begerig geweest Hem te zien omdat hij veel van Hem hoorde. Sommigen zeiden hem dat dit de opgestane Johannes was die hij gedood had; sommigen zeiden dat dit een wondermens en groot profeet was.

Hij hoopte enig teken te zien, dat van Hem gedaan zou worden. Maar hij krijgt geen teken, geen enkel teken. De Kerk krijgt wel een teken, al zien ze er ook niets van, nl. dit: de meerdere Herodus in al z'n pracht zal toch de mindere, de bespotten en geslagen, gebonden Man van Smarten dienen.

Dienen 1e Christus in de volvoering van Zijn Borgtocht en  
2e de Kerk in de verkrijging van de zaligheid.

Hier staat de grote Jakobszoon voor Ezauszoon.

II En hij vraagde Hem met vele woorden; wie zegt jij, wie zijn uw ouders, waar woont ge, zijt ge een koning, waar zijn uw onderdanen, enz., doch Hij antwoordde hem niets. Waarom niet?

Goed opletten. In dit verband moest Christus zwijgen omdat Herodus wel viervorst was in Galilea, maar niet hier in Judea. In Galilea was Herodus ambtelijk, maar hier persoonlijk, niet meer dan een gast en een vreemdeling die het Pascha komt vieren.

Als Christus in Galilea voor hem gestaan had, had Hij natuurlijk geantwoord, want Hij is als die grote Ambtsdrager gekomen om de ambten te bevestigen en de ambten voor Zijn Kerk

te verdienen.

Maar hier hoeft Hij niets te zeggen en dus zwijgt Hij.

Dat is de ene kant, maar ook zwijgt Hij om van dat vuile spreken te verzoenen voor Zijn Kerk vóór hun bekering in de danshuizen, de spottaal, de vloeken, de leugens, de dode godsdienst, de geestledige belijdenis en gebeden. Maar ook de zonde na hun bekering, al hun ijdele woorden, hun spreken over en niet uit God, hun spreken over en niet uit de Waarheid.

't Zal toch een wonder zijn, als ze in 10 jaar één wezenlijk woord zullen zeggen. En die zonden zijn veel erger dan de eerste.

De zonden in het heilige zijn veel zwaarder dan die in het voorhof en de zonden in het voorhof zijn veel zwaarder (gij toegekeerde) dan de zonde van degenen die buiten zijn, van de schare.

Maar ook zwijgt Hij om het zondige zwijgen van Zijn Kerk te verzoenen. Want die Kerk spreekt waar ze moet zwijgen en zwijgt waar ze spreken moet. Wat een zwijgen, alles Borgtochtelijk.

Derde puntje. Nadat Hij bespot en veracht was, deed Herodus Hem een blinkend kleed aan en stuurde Hem terug naar Pilatus. Herodus logeerde zolang op het paleis op de berg Sion en de rechtzaal van Pilatus stond op de berg Basan.

Maar eerst zingen we een versje en wel Psalm 68:8.

Voel je wel, kindertjes, waarom Herodus daar moest zijn? De Kerk moest toch Psalm 68 kunnen zingen; dat was toch profetie? Ondanks Pilatus en Herodus, heeft God Zelf deze berg in Christus begeerd. De Heere die hem in Christus verkoren heeft, Die in Christus trouwe houdt en eeuwig leeft, zal er eeuwig wonen.

Herodus doet Hem een blinkend wit kleed aan, als bespotting omdat Hij het niet kon geven, want Herodus dacht dat Hij het niet kon. "Ben jij een priester, waar zijn je offers, waar is het altaar, waar is het volk? Ben jij een profeet, waar zijn je toehoorders? Ben jij een koning, waar zijn je legers? Waar zijn je onderdanen? Waar is je kroon, je troon? Bah, hier heb je een mooie jas, dan lijkt het nog wat, een blinkend wit."

De blijdschap sloeg om in haat en spot. O mensen, Herodus wist niet dat de Kerk een Borg moest hebben, Die niet alleen rood maar ook blank is.

Met z'n duivelse opzet gaf hij de Kerk een Goddelijke Borg, een schriftuurlijke Christus.

Mijn Liefste is blank, want Hij is afgescheiden van de zondaren, heilig, onnozel, onbesmet.

En mijn Liefste is rood van de zonden van Zijn Kerk.

Mijn Liefste is blank in een blinkend wit kleed.

Mijn Liefste is rood van de striemen en slagen.

Mijn Liefste is blank van onschuld.

Mijn Liefste is rood door toerekening.

Mijn Liefste is blank van gerechtigheid, Borggerechtigheid.

Mijn Liefste is rood van bloed, Borgbloed.

Mijn Liefste draagt de Banier boven tienduizenden. En zo gaat Hij van Sion weer naar Basan om daar vrijgesproken te worden vanwege Zijn onschuld en om daar ter dood veroordeeld te worden vanwege de noodzakelijkheid vanwege de zonden Zijner Kerk.

Eerst: Ik vind geen schuld in deze Mens en dan: Pilatus oordeelde dat hun eis geschieden zou.

Ter dood veroordeeld, voor de derde maal.

We eindigen. Een enkel woordje ten besluite.

In de staat der rechtheid was de mens bekleed met het Godsbeeld. Dat zijn we kwijtgeraakt, dat is verwoest. En tenzij dat geheel volmaakt hersteld wordt door die grote Beelddrager, dan zullen we eeuwig tongkauwen en tandenknersen.

Of dacht u dat dat Beeld hersteld werd door een tekst of een vers. Mens, allemaal viezigheid van deze tijd, waarin alles genade heet. Levendmakingen buiten het recht, genade ten koste van recht.

Iedereen heeft genade. Een beetje Godsgemis, een beetje schuldbewenen, een beetje betrekking op het volk, een beetje gezelschapjes bezoeken, af en toe een versje opgeven, nou dat heb je niet van jezelf, dat is wel een vrouwtje met genade of een levende jongen, hoor.

En levengemaakt is wedergeboren en die gaan niet meer verloren. God houdt Zijn werk in stand. Een Borg voor de schuld is niet meer nodig, dat is wel goed als je dat er later bij leert, en je moet er wel naar staan, maar als je het niet leert is het ook wel goed. God is vrij.

Zo gaat het tegenwoordig. O als dat toch allemaal waar was, wat een massa levende zielen zouden we toch hebben, dan zou het geen donkere tijd zijn.

O, van der Groe, wat ben jij toch een grote zwartkijker geweest, en Justus Vermeer, wat ben jij toch ook een nare droefgeestige man geweest. Maar het is niet waar, hoor, geloof er maar niets van.

Als er een oprechte bekommerde onder zit, die krijgt het benauwd en gelooft er niets van. Weet je wie het wil geloven? Kerken vol Oud-Gereformeerde mensjes, die vinden dat prachtig.

Maar zonder de toegerekende volkomen gerechtigheid van Christus zal er niet één voor God kunnen bestaan, want Die vraagt Zijn Beeld terug.

En gij toegekeerde, denk aan de vrouw van Lot. Er zijn er die inderdaad door Gods engelen uit Sodom zijn geleid en enkele stappen in de richting van Zoar hebben gedaan, maar ik zie ze heel langzaam teruggaan, o kijk toch niet om, want dat is voor eeuwig omkomen, want het wordt met vuur verbrand. Denk toch aan die getrouwe waarschuwing, dat mens werd onmiddellijk een zoutpilaar.

En gij van God. Dat we Hem mochten kennen en vervolgen te kennen. Hij zweeg om te spreken en zondig zwijgen te verzoenen. Als Hij dat niet had gedaan, had u op de duizend vragen niet één antwoord kunnen geven, maar nu hebt u op alle vragen door Zijn zwijgen één, maar dan ook maar één antwoord gekregen, wat u zult kunnen geven en dat is genoeg: Christus, Christus en Zijn gerechtigheid alleen.

Dat we in de stand van ons leven mochten beginnen te leren: "O God, wees mij zondaar genadig."

Amen.

Psalm 25:4.